

gluttsnäppa, småsnäppa, mosnäppa, kärrsnäppa och brushane. I främsta rummet som attraktion får man sätta brushanarna. Då dessa varit spridda över den rätt vidsträckt maden har det varit svårt att uppskatta antalet. I maj och även då och då på eftersommaren torde de ha uppgått till minst 100 st. Den berömda brushaneleken kunde man i maj och juni bevittna här på nära håll. Hanarna med sina fantastiska kragar och nacktofsar samlas på vissa platser för att utkämpa oblodiga fäktningar. Kragarna och tofsarna variera i färg i det oändliga. Det lär inte gå att finna två hanar som har exakt lika dräkt, ett bland all världens fåglar unikt förhållande. Mest ser man kanske fåglar med rödbruna, svarta eller vita kragar.

Musikbegåvade vadare.

Även vadarna röjer sig genom sina läten. De är verkliga spelemän. Förutom de vittljudande, artskiljande lockropen har de under parningstiden ett klingande spel - näst efter tättingarna är vadarna den mest "musikbegåvade" fågelordningen. Personligen tycker jag att vadarnas spel och läten hör till det trevligaste bland fågelupplevelser. En av mina favoriter är svartsnäppan. Denna eleganta, långbenta och kängnäbbade, övervägande svarta fågel förekom i maj i upp till 10 exemplar. Sedan har hon iakttagits mest hela sommaren i varierande antal. När hon kommer farande i snabb flykt, låter hon oftast höra sin vissling "tji-hitt". I år hade vi även turen att få höra hennes spel, en liksom malande vissling "kurrevi kurrevi kurrevi".

Svartsnäppan får även tjäna som exempel på vissa vadarefåglars egenartade flyttningsförhållanden. Sträcket norrut till häckningsplatserna i de nordligaste lappmarkerna sker snabbt med passage över Mellansverige i första hälften av maj. Sedan häckningsbestyren fortskridit så långt att äggläggningsklarats av, ger sig honorna av söderut igen lämnande åt hanarna att klara av ruvning och uppfödning av ungarna. Efter knappt en månad ser man följaktligen åter svartsnäppor i våra marker på sydlig kurs. Fram i juli är det dags för hanarna att visa sig här och i augusti och september ses tämligen regelbundet unga svartsnäppor, som på egen hand beger sig ner till övervintringslokalerna vid Medelhavets och Afrikas kuster. Det är sålunda inget egentligt uppehåll i dessa vadares flyttning. Vår- och höststräcket går liksom i varandra. Rekordet i tidig återflyttning synes innehas av skogssnäppan. Redan i slutet av maj kan honorna av nämnda art ses dra söderut.

Det är bl.a. ovannämnda förhållanden som gör att vadarefåglar är tillfinnandes vid Norska praktiskt taget hela säsongen från förvår till senhöst och utgör ett så påfallande inslag i fågellivet.

Instrumentalist.

Bland vadarna finns det också en "instrumentalist". Det är enkelbeckasinen, som på våren frambringar ett av sina spelljud på ett säreget sätt. Under flykt kastar han sig snett nedåt, varvid de yttersta stjärtpenorna spärras ut och vibrerar. Ett gnäggande ljud uppkommer då, vilket gett fågeln dess andra namn, horsgöken. Somliga stilla, milda kvällar kan många beckasiner vara i farten vid Norska. Spelet ljuder då från alla håll. Man har liksom ett "tak" av detta mystiska gnäggande över sig. De allra flesta vadarna stannar här blott en tid innan resan går vidare norrut respektive söderut. Som häckfåglar kan vi räkna endast tofsvipa, enkelbeckasin, storspov, drillsnäppa och mindre strandpipare. Den sistnämnde bor här ingalunda vid stranden, som namnet antyder. Nej, han har under senare decennier kommit på att häcka i grustag, sandiga platser vid bebyggelse etc. och över huvud taget på schaktade områden. Sådana "artificiella öknar" tycks ha kompenserat honom för de sandstränder, där han tidigare häckade och som numera under hans häckningstid är upptagna av badande människor och annat fritidsfolk.